

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

פרשת
עקב

כ"ג אב
תשע"ה

932

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

7:18 | 7:08 | 7:14 | 6:59

הדלקת
נרות

8:13 | 8:16 | 8:15 | 8:13

מוצאי
שבת

8:54 | 8:57 | 8:56 | 8:53

רבינו
תם

שבת מברכין, ראש חודש בימים שבת וראשון
המוולד לביל ראשון בשעה 7, 33 דקות ו-9 חלקים

הילולא
דצדיקא

כג - רבי יעקב ישראל

קניבסקי

כד - רבי יצחק קובו

הראשון לציון

כה - רבי יעקב משולם

מסאטמאר

כו - רבי יואל טיטלבוים

מסאטמאר

כז - רבי יהודה משה פתייה

מסאטמאר

כח - רבי אברהם חיים עדס

מסאטמאר

כט - רבי יעקב ברדוגו

מסאטמאר

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

משכיל לדוד

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

חשיבותם הגדולה של המעשים הקטנים

ומיד חפצתי לשבח את הקב"ה על עולמו שברא בו אילנות טובות כאלו, אך נזכרתי מדברי חז"ל (שם) שאף בכדי לשבח את הבורא אסור להפסיק מדברי תורה שהרי מה לו לאדם לעסוק בשבח של דבר גשמי, והגם שעל ידי כך משבח את הקב"ה שהרי באותה שעה יכול הוא להוסיף לעסוק בתורה הקדושה, לפי שהיא שבחו הגדול של בורא העולם.

וחשבתי לומר, שהעיניים הראות הן אם כל חטאת, כי על ידי שהאדם רואה דבר אסור ומתאוה לו הרי שראייה זו גורמת לו לחטוא. וכך גם לגבי חטא העגל כך היה, שהרי עסקו ישראל בתורה ולמדוה, וכשהפסיקו ממשנתם הראם השטן דמות מיטת משה רבינו בשמים כמו שכתוב (שמות לב, א) "ורא העם כי בשש משה לרדת מן ההר", ואיית העיניים שהייתה לישראל על ידי המחזה שהשטן הראה להם את ארונו של משה רבנו פורח באוויר - היא זו הראייה שהביאה לישראל אסון וחורבן לדורי דורות, ומכאן שראייה והסתכלות קטנה לכאורה, גרמו לנזק רב.

ומי לנו גדול מן היוצאים למלחמת מצוה, שהיו כולם צדיקים וקדושים, וכמו שכתוב (דברים כ, ח) "מי האיש הירא ורך הלבב ילך וישבו לביתו" ואומרת הגמרא (סוטה מד, א) וזה המתירא מן העבירות שבידו. נמצא אם כן שכל היוצאים למלחמה היו כשרים וטהורים, וכל מעייניהם נתונים היו למגר את האויב ולהשמידו, ולא היו פנויים לדברים אחרים. אולם כשכא לעיניהם המראה של אותה אשת יפת תואר, כבר נמשך ליבם לכך והרהורים חזקים עלו בקרבם, עד שירדה תורה לסוף דעתו של האדם והתירה לו את אשת יפת תואר כדי שלא יישאנה באיסור חלילה, מפני עוצמת הניסיון.

מכאן למדים עד כמה קשה עניין הראיה ולו הקטנה ביותר. ועל אחת כמה וכמה בתקופת "מי בין הזמנים" בהם בחורי החמד, בני הישיבות הקדושות מצויים בחופשה ויוצאים לפוש מעט. לכמה זהירות הם נדרשים גם בשהותם במקומות כשרים לכאורה כחוף ים נפרד, הרי שיש לברר האם הדרך לשם אינה כרוכה באיסורי תורה חמורים ובראייה מכשילה רח"ל. וכל שכן שלאחר תקופת בין הזמנים מגיע חודש אלול ועמו ההכנה ליום הדין, ולב מי לא יחיד.

מסופר על הסבא מקלם זצ"ל, שפעם אחת נכנס לאולם הישיבה בתקופת 'בין הזמנים', וראה שלושה בחורים לומדים תורה בשקידה ובקול רם. אמר להם הסבא זצ"ל בזו הלשון "אם הנכם מיטיבים להשתמש בזמנכם כך כראוי, אף בזמן שאין סדרים בישיבה - מובטח שעדייכם לגדולות". ואכן כך היה.

מכאן יש להשכיל וללמוד עד כמה גדולה מעלתם של הזמנים הקטנים שיש לאדם, לפי שהם משקפים את אהבת התורה הנטועה בליבו של הלומד כאשר משקיע מרצו וכוונותיו גם בעיתות חופשה כשאין לו כל מחויבות של סדרי לימוד בישיבה וכולל דובר זה מבטא את רצון האדם וחשקו בתורה ועדין לגדולות בישראל.

"והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אותם ושמר ה' אלוהיך לך את הברית ואת החסד אשר נשבע לאבותיך" (דברים ז, יב)

ברכות רבות כתובות ומובטחות בפרשה לכל השומר את מצוות ה' יתברך, ובעיקר לאדם הנוזהר במצוות הקטנות שהן בבחינת עקב. כותב רש"י "והיה עקב תשמעון" אם המצוות הקלות שאדם דש בעקביו תשמעון, עד כאן. לכאורה למעשים קטנים אלו אין ערך מרובה ונראה ששכרם מועט, אולם כאן חידשה התורה שגדלותו של היהודי להיות עבד ה' אמיתי, ניכרת דווקא במעשים הקטנים.

ודוגמא לדבר מצינו במה שכתב הרמב"ם (הלכות עדות פ"ה ה"ט) וזה לשונו: "מלבוש תלמידי חכמים נאה ונקי, ואסור לו שיימצא בבגדו תכס או שמנונית וכיוצא בזה", עד כאן לשונו. וכך מובא בגמרא (שבת קיד, א) אמר רבי יוחנן כל תלמיד חכם שנמצא רבב על בגדו חייב מיתה, שנאמר "כל משנאי אהבו מוות" (משלי ח, לו) אל תקרי משנאי אלא משנאי. עד כאן.

על פניו נראה תמוה מדוע החמיר כל כך רבי יוחנן לחייב מיתה על דבר פטוט ככתם על גבי הבגד, אך יש להבין שכאשר מתהלך האדם בבגד מוכתם הריהו ממאים בעיני הבריות את התורה, לפי שאומרים כל רואי שלומדי התורה הינם מבזים ומגונים האוכלים בצורה מבוזה ובגדיהם אינם נקיים וצחים, ועל ידי כך מגיעים הם לשנוא את התורה רח"ל.

וחשבתי להוסיף עוד ולומר "והיה עקב תשמעון" - מה יביא את האדם לידי שמיעת המצוות והמשפטים, התשובה היא "עקב". כאשר יזכור לנגד עיניו מה יהיה 'בעקב' כלומר בסופו, באחרית ימיו - עצם הזכירה הזו תביאה לידי מעשים טובים ולהתרחקות מן הרע בשמירת התורה הקדושה.

ועל דרך זו הביא הצדיק הקדוש רבי יעקב אבוחצירא זצוק"ל בספרו 'פתוחי חותם', את טעם סמיכות הפרשיות "עקב - ראה" הבאות לומר לאדם "ראה" מה יאה ב"עקב" דהיינו בסוף ימיו, ואז תשוב בתשובה ותגיע לידי יראת שמים.

זכורני שפעם השתתפתי בלווייתה של אשה נכבדת שלא חסר היה לה מאומה בעולם הזה, ברוחניות ובגשמיות. היא נלקחה לבית עולמה בפתע פתאום, למגנית לב בני משפחתה ומכריה. עוצמת ההלם והזעזוע ששררו במסע ההלוויה נחרטו בליבי, והקשו עליי להירדם בלילות שלאחר מכן. אימת יום הדין מילאה את ליבי באשר זוהי אחריתו של כל אדם באשר הוא.

וחשבתי להזכיר נקודה נוספת. הנה אחד הדברים שהאדם דש בעקביו, הינו הזמן. יש לו לאדם רגעים קטנים רבים שניתן להשתמש בהם ולהתעלות מהם לאין ערוך, וגדולי האומה זכו להגיע לדרגתם מתוך השימוש הנכון בזמנים לתועלת - הן דקות ספורות שנותרו להם בין הסדרים, והן בתוך הסדר עצמו בלימוד רצוף וללא הפסקות. כיוון שהפסקת הלימוד ברצף רעה היא לאדם למאוד, ועל כך אמרו חז"ל (שם ג, ט) רבי יעקב אומר המהלך בדרך ושונה ומפסיק ממשנתו ואומר - מה נאה אילן זה, מה נאה ניר זה, מעלה עליו הכתוב כאילו מתחייב בנפשו, עד כאן.

ואנוכי חשתי זאת בעצמי באחת הפעמים כשהייתי במקסיקו, ונסענו ברכב תוך שאנו משוחחים בדברי תורה. בעיצומה של הנסיעה ראו עיני עץ יפה ומרהיב להפליא,

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקדש שם שמים

במשך שנים רבות שרי הממלכה במרוקו רחשו כבוד וחיבה לעם היהודי והיו אוהבי ישראל. רבים מהם היו גם בעלי אמונות חכמים תמימה וישרה, וכיבדו והעריכו את הצדיקים היהודים שחיו בממלכתם.

בשל כך, בתו של אחד משרי מרוקו החשובים, אשר כיום היא אישה מבוגרת מאד, הייתה נוהגת לבוא לפניי מידי תקופה, כדי לקבל עצה טובה בנושאים הנוגעים לענייניה השונים.

באחת הפעמים שבהן הגברת הנכבדה באה להתייעץ עימי שאלתי אותה מדוע היא פונה דווקא אליי כדי לקבל עצה בענייניה, הרי עומדים לרשותה יועצים רבים ואנשים חכמים לאין שיעור, ומדוע בחרה דווקא ברב יהודי כדי לקבל מענה לשאלותיה?

היא השיבה לי:

"אני מכירה בזכות האבות העצומה שיש לך, ואני בטוחה שאבותיך הקדושים מסייעים לך שלא תצא תקלה תחת ידך בעצותיך הנבונות והנכונות שאתה מעניק לכל דורש".

לאחר מכן האישה הניחה על שולחני המחאה פתוחה, ואמרה: "רשום לזכותך כל סכום שתבקש. אל תחסוך ואל תקמץ!"

כיון שקידוש שמו יתברך היה שווה בעיני יותר מכל הון שבעולם, השבתי לגברת הנכבדה: "אני שמח על שביכולתי להעניק לך את עצותיי בזכות אבותיי הקדושים, אולם דעי

לך כי "לאדם מערכי לב, ומה' מענה לשון" (משלי טז, א), כל עצותי הן מה' יתברך ועל כן לא אקח ממך עבורן ולו פרוטה אחת".

האישה הנכבדה התרשמה עד מאד מדבריי, ויצאה לדרכה.

חודשים ספורים לאחר מכן, ביקשתי לרכוש במרוקו חלקת אדמה שסמוכה לקברי אבותיי הקדושים, כדי להקים במקום מבנה מסודר עבור האורחים המזדמנים לקברי הצדיקים, בית כנסת ומקווה. אולם הסכום שנתבקשתי לשלם בעבור אותה חלקת אדמה היה עצום לפי כל קנה מידה, ולפיכך שטחתי את רצוני בפני אישה זו, בתו של אותו שר גדול וחשוב.

כששמעה האישה את בקשתי היא אמרה מיד: "הריני מעניקה לך את החלקה הזו במתנה".

גם כאן סירבתי בנימוס לקבל ממנה את מתנתה, והדגשתי שכל בקשתי היא שיתאפשר לי לשלם עבור השטח המדובר את הסכום שנדרש עבורו שנה קודם לכן, ולא את הסכום שדורשים עליו כעת, שזהו סכום מוגזם.

לבסוף, שטח האדמה לא נרכש בשל מניעים בטחוניים, אולם יודע אני שבמעשי קידשתי שם שמים בעיני הגויים.

באופן זה צריך לנהוג כל אדם. עלינו להיזהר ולהישמר שהכסף והכבוד לא יסנוורו אותנו ויעוותו את דעתנו הנכונה, ועל כל יהודי ויהודי לכלכל דרכיו במשפט לדעת לקדש את שמו יתברך, שיכירו כל עמי העולם כי זרע ישראל הקדושים הם עם סגולה המובחר מכל עמי הארצות.

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

כשברכת המזון נחשבת ל'דבר תורה'

"ואכלת ושבעת וברכת את ה' א-להיך" (ח, י)

מעט לעת אנו שומעים על ישועות ובשורות טובות שנתבשרו בהם אותם אלו שקיבלו על עצמם להיזהר בברכת המזון, לאומרה בנחת ובכוונה, ומעל הכל בשמחת הלב.

ביריעה זו נצטט את משלו של המגיד מדובנא, שבו היה מסביר את גודל ענין ברכת המזון כדרכו - במשל:

מעשה באלמן, שהיה לו בן יחיד מאשתו, והיה חביב עליו עד מאד. לימים נשא הלה אשה שנייה, אלמנה אף היא, שהיתה לה בת מנישואיה הראשונים.

וכידוע במחוזותינו, הבעל היה חושד באשה, שהיא מבכרת את בתה ודואגת לה לכל צרכיה, ומזניחה את בנו במאכלו ובבגדיו. ואף האשה היתה חושדת בבעלה, שהוא מאיר פניו לבנו ומפנקו ומבכרו על פני בתה.

לאמיתו של דבר, שניהם צדקו; שכן אף בלא יודעין האדם קרוב אצל עצמו ובשרו, משום כך שררה מתיחות בביתם ושלום הבית הופר.

לימים גדלו הבן והבת, וההורים נדברו ביניהם להשיאם זה לזו. הקימו בני הזוג בית נאמן בישראל ודאגו לאחד לרעהו. והוריהם דאגו לשניהם והרעיפו אליהם אהבה, ומני אז שרר השלום במעונם. ואדרבה, ילדיהם - שהיו קודם לכן סיבה לפירוד הלבבות ביניהם - היו עתה הסיבה להידוק הקשר ולאחוה.

והנמשל: הקב"ה ברא את האדם כשילוב של גוף ונשמה, גשמיות ורוחניות. אבל בין בני זוג אלו שוררת מתיחות מתמדת, כי הנשמה אוהבת את בני טיפוחיה, וחפצה להתעלות ולהזדכך בתורה ובמצוותיה, ואילו הגוף אוהב את מנעמי העולם ואת חמדותיו.

ובאמת, קיימת דרך אחת להשכיח ביניהם שלום ואחוה. והיא, אם ידע האדם, שכל מזונו וסיפוק רצונותיו ניתנים לו מאת הקב"ה, ויודה לו על מזונו תחילה וסוף, יהיה המזון גורם להכרת הטוב ולעבודת הבורא, או אז ישמחו בו שניהם כאחד!

ועל כך באה ההודאה, על הטובה המושלמת והכפולה שבנתינת המזון - ובהכרה בכך "שאתה זן, ומפרנס אותנו תמיד בכל יום, ובכל עת ובכל שעה!"

על דברי חז"ל בפרקי אבות (ג, ג) "שלושה שאכלו על שולחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה כאילו אכלו מזבחי מתים", מפרש רבינו עובדיה מברטנורא ז"ע חידוש גדול וכותב: כך שמעתי, כי בברכת המזון שמברכין על השולחן - יוצאים ידי חובה ונחשב כאילו אמרו עליו דברי תורה.

לעומת זאת, יש מן הפוסקים שקבעו כי צריך לעסוק בדברי תורה בעת הסעודה ממש, ואין יוצאים בברכת המזון.

ונראה לי ליישב - כותב בעל 'חידושי הרי"ם' - שאין כאן מחלוקת; רבי עובדיה מברטנורא מדבר באדם שאוכל לפני ה', ובסוף הסעודה מברך

ברכת המזון ויודע הוא לפני מי הוא

מברך, ונותן הודיה למי

שנתן לו המזון -

שאין לך דבר תורה

גדול מזה!...

במרה מפטירין

"ותאמר ציון" (ישעיה מ"ט)

הקשר לשבת: הפטרה זו היא אחת משבע שבתות של נחמה שמפטירין החל משבת שאחרי תשעה באב, ותוכן ההפטרה פרקי נחמה לצד פרקי אמונה בה' ובתורתו.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

מצוה לגעור בהם

אפילו אם שומע את בנו ובתו הקטנים שהם מדברים לשון הרע, מצוה לגעור בהם ולהפרישם מזה, ככתוב (משלי כב, ו) "חנוך לנער על פי דרכו" וגו', וכמו שנתבאר בשולחן ערוך (אורח חיים שמג, א) לענין כל איסורים שבתורה.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

עבודת ה' רק בשמחה!

"והיה עקב תשמעו את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אתם"

(דברים ז, יב)

הגמרא במסכת מגילה (דף י, א) אומרת אין "והיה" אלא לשון שמחה. וביאור הדברים הם שכל יהודי השומר מצוות ה' ומקיים את המשפטים, עליו לעשותם בשמחה לפי שעיקר עבודת ה' צריכה להיעשות בשמחה.

כיוצא בדבר מצאנו שגם הנבואה אינה שורה על הנביאים אלא מתוך שמחה, כפי שנאמר (מלכים ב; ג, טו) "והיה כנגן המנגן - ותהי עליו יד ה'".

יש לזכור אומנם, כי עבודת ה' עליה להיעשות מתוך יראה ופחד, וכמו שאומרים אנו בתפילה "לפניו נעבוד ביראה ופחד", אולם בד בבד עם פחד ה', עלינו לשלב גם את מידת השמחה, וכמו שאומר דוד המלך נעים זמירות ישראל בפסוק (תהילים ק, ב) "עבדו את ה' בשמחה", כלומר שיש לאחוז גם בשמחה בעבודת ה'. שמחה זו אינה שמחה של הוללות ופורקן ח"ו, אלא שמחה אמיתית שהיא נובעת מתוך הלב, מתוך הכרת האדם באושר העילאי שזכינו לו להיות עובדי ה' נאמנים, בניס אהובים למקום.

מידת השמחה היא עיקר גדול וחשוב בעבודת ה' ברוך הוא. ומחמת זהו עיקרון כה חשוב ונכבד בעבודת ה', לכן העובד את הקב"ה מתוך עצבות וללא שמחה - עתיד הוא להיענש על כך רח"ל. ועיקר הקללות בספר 'משנה תורה' לא באו, אלא מתוך כך שהאדם אינו עובד ה' בשמחה. ועל כך נאמר (דברים כח, מז) "תחת אשר לא עבדת את ה' א-להיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל".

נשים לב שהדגש שהתורה נותנת היא לא על כך שהאדם ח"ו לא שמר את המצוות כתיקונן, אמנם עבודת ה' נעשתה כאן, אולם היא לא התקיימה מתוך שמחה, ולכן באות הקללות רח"ל.

לעומת זאת יהודי שהוא עובד את הקב"ה בשמחה, הרי הוא מוכיח בכך עד כמה מאושר הוא בעבודתו זו, ומשתוקק בכל נפשו לשרת ולעשות רצון אדונו - מלך מלכי המלכים הקב"ה.

על יצחק אבינו ע"ה נאמר "ופחד יצחק". שורש נשמתו של יצחק היה מעובדי ה' מתוך פחד ויראת שמים, וכוח זה נבע ממידת הגבורה שהייתה בתוכו. ובשעה שנעקד על גבי המזבח הלך ונתעצם פחד ה' בקרבו, עד כי אומר המדרש שבמשך כשנתיים ימים לאחר העקידה שהה יצחק אבינו ע"ה בתוך גן עדן כדי להתרפא ממכתו. ובוודאי שבהיותו קרוב מאוד אל השכינה נתחזקה ונתעצמה עבודת ה' שלו ביראה ופחד. על כן נקרא מקום העקידה בשם "הר המוריה" - מלשון "ראיה" ומלשון "יראה" לפי שהיה יצחק אבינו רואה תמיד לנגד עיניו את השכינה הקדושה ומתיירא, ונפשו הייתה מתמלאת פחד מה' יתברך בבחינת "שיויית ה' לנגדי תמיד".

והיות ויצחק אבינו הוא סמל לעבודת ה', ואנו למדים הימנו דרך חיים לדעת היאך פחד ה' צריך להיות תמיד לנגד עינינו לכן קרא לו הקב"ה בשם 'יצחק'. דהיינו על האדם להיות ירא בתוך תוכו מהדר ה' ומצור גאונו, וכך גם יראת ה' תהא נסוכה על פניו. אולם יחד עם זאת עליו לשמוח ולעלות בעבודת ה', וצחוק ושמחה אמיתיים יהיו נסוכים על פניו בשעה שהוא עובד את הקב"ה, וכמובן שתהא זו שמחה של מצווה שיש בה יראת שמים.

חזק וברוך

על מידות שבין אדם לחברו

חז"ל שואלים כיצד אדם יקיים מצות קידוש ה' והגמרא משיבה (יומא פו, א) "ואהבת את ה' אלוך שיהא שם שמים מתאהב על ידך, שיהא קורא ושונה ומשמש תלמידי חכמים ויהא משאו ומתנו בנחת עם הבריות. מה הבריות אומרות עליו, אשרי אביו שלמדו תורה אשרי רבו שלימדו תורה. או להם לבריות שלא למדו תורה, פלוני שלמד תורה כמה נאים דרכיו כמה מתוקנים מעשיו, עליו הכתוב אומר ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר".

בשיחה לימי 'בין הזמנים', חידד רבי שלום שבדרון זצ"ל את המושג 'קידוש ה', שהרי אנחנו רגילים לפרש את מצות קידוש ה', אם יבוא גוי ויתרה בך: או תשתחוה לצלם או שאני הורג אותך, מחובתך למסור את הנפש להורג - למות על קידוש ה'. זה נכון, ודאי שכך מקיימים מצוה זו, ואשרי הזוכה לה.

אך מפני פשוטה של מצוה שוכחים שיש עוד חלק של קידוש ה', כי לא נצטוונו רק למות על קידוש ה', שזו המעלה העליונה והגבוהה שבקידוש ה', אלא הצטוונו - לחיות על קידוש ה'.

נשאלת שאלה מדוע הגמרא מאריכה, הגמרא היתה צריכה לומר את העיקר ובקיצור "שיהא אדם קורא ושונה משמש תלמידי חכמים ומשאו ומתנו באמונה וכו' מה הבריות אומרות עליו כמה נאים דרכיו כמה מתוקנים מעשיו" - ובכך שהם אומרים על בן הישיבה כמה נאים דרכיו, מתקדש שם ה' כי הכל רוצים ללכת בדרכיו - לשם מה כל האריכות: "אשרי אביו שלמדו תורה, אשרי רבו שלמדו תורה, אשרי מי שלמד תורה אוי לו לפלוני שלא למד תורה ראו פלוני שלמד תורה!"? הפלא ופלא, מה הולך כאן?

למדנו מפורשות, כי התנא בא ללמדנו - שללא תורה אין שום נאים דרכיו ומתוקנים מעשיו, כי כל הנימוסים שרואים ברחוב הם דברים בטלים ומבוטלים:

משל לסוס משתולל שבעל הבית הרוכב על הסוס ממחר לרדת ממנו ומלטפו - והוא נהיה בשקט. נו, וכי הסוס השתנה, וכי הוא נעשה כאדם?! הוא היה סוס ונשאר סוס, רק עכשיו הושתק. זמנית הוא נאה ושקט.

כך הם כל הנימוסים ללא תורה. נימוסים הומניטריים שאינם מבוססים על תורה, אינם נאים ומתוקנים אי אפשר לומר עליהם "כמה נאים כמה מתוקנים מעשיו", כי למשל אדם רחמן ללא תורה, מרחם אפילו על אכזרים, ומתחסד עם רוצחים, כי ליבו מלא רחמים, אבל רחמים של התורה הם מתוקנים ונאים באמת.

ולכן, גם אם אנשי רחוב לא מבחינים בדיוק כמה תורה למד, אבל דבר אחד הם יודעים כי הוא לומד תורה, ודווקא בגלל התורה נאים דרכיו כל כך ומתוקנים מעשיו. ובכך מקדשים שם שמים. כאשר מוכח בעליל כי הפאר הוא מיוחד בעקבות התורה בלבד.

כמה צריכים להשתדל, להתפלל ולבקש! רבונו של עולם, עזרני נא, חזקני נא, אמצני נא, בכל הנושאים. אתם אשריכם - בחורים צעירים הלומדים תורה, יוצאים לבין הזמנים, והשכחה מצויה, באים הביתה ולסביבה ושוכחים כי אפשר לקיים "שיהא שם שמים מתאהב על ידך" - בין האחים וההורים בבית. ואפשר גם להיפך חלילה.

הילולא דצדיקיא

והאמינה לכל מוצא פיו שכך יהיה כדבריו. מיד נסעה אל בית הדפוס, ומר דוד עמר קיבל את פניה בכבוד גדול והתרצה שתשלם רק מחצית מן הסכום הדרוש, וכשאמרה לו שכעת היא פונה לרכוש כרטיס הגרלה ולמחרת תביא את הסכום - לא נטה ליבו להאמין לדבריה בתחילה וספקות עלו בליבו. וכי מניין לה לדעת שהכרטיס שבידה יזכה?! אולם בלית ברירה הסכים והתרצה.

הרבנית שתח' הלכה אל דוכן כרטיסי הגרלה וקנתה כרטיס, וכמובן שכדברי הצדיק זיע"א כן היה. למחרת בבוקר הכרטיס שבידה עלה בגורל, וזכתה בדיוק בסכום שהייתה צריכה לו, ממש כדברי בעלה זצ"ל היא הביאה אל בית הדפוס את הכסף, והתרגשות עצומה והתפעלות אדירה אחזה במר דוד בעל בית הדפוס ואמר כי לזכות ולכבוד יהא זה בעבורו להדפיס את ספריו של רבי משה אהרן פינטו זיע"א. ועיקר התפעלותו הייתה מכך שהרבנית תח' הלכה בתמימות וביישר, והאמינה בביטחון גמור שיתקיימו דברי הצדיק והכרטיס יעלה בזוכה.

באותו מעמד הרבנית שתח' גילתה לו שאכן כך הם מתנהלים בחיי היום יום בתוך הבית במשך עשרות בשנים. ובכל פעם שביקשה היא מבעלה דבר מה לצרכי הבית, אמר לה הצדיק "היום תקבלי את מבוקשך" וכך מבלי שום השתדלות אכן היה מתמלא מבוקשה. וזו הייתה דרכה של שרה אמנו ע"ה אשר בטחונה היה גמור ושלם בהקב"ה לכן לא בקשה לעשות שום השתדלות כל שהיא ואף לא התפללה כדי לזכות לבנים, כי האמינה ובטחה בהקב"ה בכל לב שיעשה לה חפצה ורצונה. וכבר אמר דוד המלך ע"ה (תהילים ל"ב י') "הבוטח בה' חסד יסובבנו" ואשריו של ההולך בדרך הביטחון כי כל הבוטח בהקב"ה וסומך עליו, מובטח לו כי יינתנו לו משאלות ליבו.

הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זיע"א, היה משתוקק ונכסף לביאת המשיח וכל תכליתו בדבר זה הייתה כדי לזכות ללמוד תורה לאמיתה מפיו של מלך המשיח וכדי שמלכותו ה' תתפשט בכל העולם, כי זוהי מעלתה של 'תורת אמת' שיש בידה לפרות ולרבות ובעקבותיה נוצרים ועולים עוד ועוד חידושים לאור עולם, ובכך מתגדל ומתקדש שמו של הקב"ה נותן התורה ומלכותו ניכרת בכל.

בענין זה סיפר לנו בנו מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א:

זכורני שפעם קרא לי אדוני אבי רבנו משה אהרן פינטו זיע"א ואמר לי "קח דף ועט וכתוב את החידוש אשר אומר לפניך". ואז אבא זצ"ל הקריא לפני את הפסוק (ישעיה נב, ז) "מה נאוו על ההרים רגלי מבשר משמיע שלום מבשר טוב משמיע ישועה אומר לציון מלך אלהיך" והיה אומר את הפסוק פעם אחר פעם.

תמהתי ושאלתי את אבא זצ"ל "ומה חידוש יש כאן?"

והוא ענה לעומתי "התבונן היטב בפשט הפסוק האם לא מתגלה לעיניך חידוש עצום?!"

כשענית שוב בשלילה, חזר אבא זיע"א ואמר לי שאכתוב שוב את הפסוק, וכך חזר הדבר ונשנה כמה פעמים. ויודעני בבירור שאבא היה חוזר ושונה את הפסוק הזה במשך שנים רבות לפני כל מי שנקרה בדרכו, ודבריו היו שתומים וחתומים ולא ירדתי כלל לעומק הבנתו.

רק לאחר שנים מרובות פקח הקב"ה את עיני והבנתי בבירור את כוונתו. ונראה לי בסיעתא דשמיא שלכך התכוון אבא זיע"א "ומבשר טוב" זוהי התורה הקדושה שנקראת טוב, שנאמר "כי לקח טוב נתתי לכם תורת אל תעזבו".

כלומר, כשיבוא מלך המשיח והוא יהיה "מבשר טוב" ונשמע ונתבשר מפיו תורה וזכה ללמוד ממנו תורת אמת, תורה טהורה וזכה וברה המנופה ב"ג נפה סולת נקיייה ללא שום רבב ופגם, הרי כשתורה זו תפרח ותזרח בעולם אז נזכה לבחינת "מלך אלהיך" מכח אותה תורה קדושה שתצא מפיו של מלך המשיח שאז יהיה ה' למלך על כל הארץ ומלכותו תהיה מושלת בכל, וכל יושבי תבל יכירו וידעו כי ה' הוא האלוקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת.

הכרטיס יעלה בגורל

בטחונו של מורנו ורבנו רבי משה אהרן פינטו זיע"א, בבורא העולם היה ללא מיצרים וללא גבולות, כי ידע שהקב"ה יעשה לו חפצו ורצונו.

כך היה בשעה שביקש להדפיס את הספר שחיבר על תולדות חייו ופועלו של אביו רבינו חיים פינטו זיע"א, ביקש מהרבנית שתח' לנסוע ממוגאדור לעיר קזבלנקה אל בית הדפוס של מר דוד עמר כדי שידפיס את הספר. וכשאמרה הרבנית שתח' ומה בדבר הכסף, אמר לה בפשטות ובתמימות "אמרי לבעל בית הדפוס שעתה את הולכת לרכוש כרטיס הגרלה, ובסכום הזכיה תשלמי לו את החוב..."

הרבנית שתח' ידעה את צדקותו של בעלה הצדיק,

הילולא דצדיקיא

במלאת ל"ג שנים לפטירתו של
האי סבא קדישא, חסידא ופרישא, המנורה הטהורה,
עמוד צלותהון דישראל

מורנו ורבנו הצדיק
רבי משה אהרן פינטו זיע"א

עליה לציון ברוב עם
ביום רביעי בלילה וביום חמישי ה' אלול ה'תשע"ח
בבית העלמין "אטדוד"

יהי רצון שתהא טעה זו שעת רחמים ועת רצון
בה תעלה תשובתינו לפני כסא הכבוד
יתקבלו תפילותנו ומשאלות לבנו לטובה וברכה
ויפקדנו בורא עולם בשנת גאולה וישועה, חסד ורחמים
אמן. כן יהי רצון.